

[Lange.]

hvis Interesse vi gerne vil varetage, men den høje Regering har ganske savnet Forstaaelse af, at det var dens Pligt gennem en imødekommende og smidig Forhandling at samle et stort Flertal om den Ordning, der skulde gennemføres. Mit Partis Formand og jeg har som Medlemmer af Rigsdagens Valutaudvalg Gang paa Gang erklæret vor Beredvillighed til at gaa ind i Forhandlinger med den højtærede Handelsminister, men der skal nu en Gang mindst to Parter til at føre en Forhandling, og vi har ikke kunnet finde den anden Part. Fremsættelsen af dette Forslag, den Maade, hvorpaa man fra den høje Regerings Side behandler dette Forslag, kan kun faa os til at føle, at det ikke er et Forslag til Forhandling, men et Diktat fra Regeringens Side. Jeg maa ogsaa sige, at jeg fik det Indtryk af den højtærede Statsministers Indgriben i denne Forhandling, at den ikke lovede godt for de videre Forhandlinger. Den højtærede Statsminister optraadte ikke her som Mægleren, der skulde søge om et vigtigt Spørgsmaal at forene de modstridende Interesser, den højtærede Statsminister traadte frem som den, der krævede Underkastelse. Men naar den højtærede Statsminister henviste til, at Landstinget maatte skynde sig, for der var kun faa Dage tilbage, til den nuværende Ordning udløb, saa vil jeg overfor Statsministeren sige, at der har været god Tid til Forhandlinger, for den gældende Lov kræver, at disse Forhandlinger skulde være optaget inden den 1. August.

Det gør heller ikke Sagen lettere, at den højtærede Statsminister til det Forslag, vi her behandler, ogsaa knyttede Kravet om, at Landstinget skulde gennemføre Forslaget om Forhøjelse af Formueskatten og Renteskatforslaget, Forslag, som den højtærede Statsminister dog maa vide, at vi fra konservativ Side ikke kan medvirke til Gennemførelsen af. Jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister, om dette betyder, at Betingelserne for en Overenskomst om det foreliggende Forslag ogsaa omfatter, at man skal gennemføre de to Forslag, som den højtærede Statsminister dér nævnte.

Under Forhandlingerne i det andet høje Ting om det foreliggende Lovforslag har man skudt det handelspolitiske Formaal med Forslaget stærkt frem og henvist til de kommende Forhandlinger med det Land, der aftager den største Del af vore Landbrugsprodukter. Men det Ændringsforslag, mine Partifæller i Folketinget har været Medforslagsstillere til, rummer sikkert alt, hvad Regeringen med Rimelighed kan for-

lange som Støtte under de kommende Forhandlinger. For at England i al Almindelighed skulde se med Beundring paa en Lovgivning som den, vi her sysler med, er der nu ingen, der skal faa mig til at tro. Det England, der sætter sin egen økonomiske og erhvervsmæssige Frihed saa overordentlig højt, har sikkert vanskeligt ved at forstaa en Lovgivning som den Valutalov, vi har, eller den, som den højtærede Handelsminister i endnu halvandet Aar vil paa tvinge dansk Erhvervsliv. Naar man taler om Hensynet til Udlandet, synes man ogsaa at glemme, hvilket Indtryk vor Valutalovgivning maa gøre i udenlandske Finanskredse. Det er rigtigt, at vore økonomiske Vanskeligheder er store, vort Erhvervsliv har de allerstørste Vanskeligheder at kæmpe med og kan nok tiltrænge al den Støtte, som Lovgivningsmagten er i Stand til at yde det, men ganske tilsvarende Vanskeligheder kæmper alle andre Landes Erhvervsliv med. Efter min Mening er det meget farligt at bibringe Udlandet overdrevne Forestillinger om vore Vanskeligheder.

Jeg vil i denne Forbindelse nævne det meget uheldige, at Ordføreren for det største Regeringsparti i det andet høje Ting har fremsat nogle meget mærkelige Udtalelser om Kronens Stilling, Udtalelser, der er lige saa skadelige, som de er urimelige. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at vi f. Eks. lige saa godt som Norge og Sverige vilde være i Stand til at holde Kronens Kurs uden Valutacentralen; med den ringe Seddeludstedelse og Befolkningens svigtende Købeevne vilde det neppe volde stort Besvær. Hvis man havde Indførselsstatistikken færdig for en lidt længere Periode, efter at der er indført en Friliste, vilde man ganske sikkert erfare, at der ogsaa finder en Begrænsning af Indførselen Sted for Varer, der findes paa Frilisten. En Befolkning, der tvinges til at begrænse Forbruget af de mest nødvendige Varer, fristes ikke til et stort Luksusforbrug, og den eneste effektive Maade at begrænse Forbruget paa er for øvrigt at gøre de unødvendige Varer dyrere ved Told, der samtidig skaffer Statskassen en meget nødvendig Indtægt.

Vil man modvirke Arbejdsløsheden, maa man gaa samme Vej. For alle Erhvervsvirksomheder vil det være en alt for usikker Basis at arbejde paa, at være beskyttet af Foranstaltninger, der naar som helst kan fjernes af den højtærede Handelsminister. Ingen erhvervsdrivende kan føle sig sikker paa, at han ikke vaagner en Morgen og ser de Varer, han maaske har produceret et Oplag af, være ført paa Friliste, og lige saa